

Solsikkebuketten

Av Noelle Lambert Barrus
(Basert på en sann historie)

Denne historien fant sted i Danmark.

Amalie fulgte foreldrene gjennom kirkedørene. Kirkesalen ble fylt av lyden av pianoet som spilte salmer. Amalie og familien hennes fant en benk, og satte seg ned.

Nadverdsmøtet begynte, og snart sang hele grenen åpningssalmen. Mens hun sang, la Amalie merke til naboen deres, søster Aisha, som satt like ved dem. Men søster Aisha sang ikke. Hun så trist ut.

Søster Aisha var alltid så snill mot Amalie. Men hun så ofte trist ut. Amalie visste at hun bodde alene. Kanskje hun var ensom.

Amalie skulle ønske hun kunne gjøre noe for å hjelpe. Men hva?

Uken etter dro Amalie på sykkel tur langs en lang vei. Hun syklet forbi store grønne enger. Solen varmet huden hennes.

Snart kom hun til en eng med solsikker. De knall gule blomstene vaiet lett i vinden og strakk seg mot solen. De var så høye og så store!

Ved siden av engen sto det: *Gratis solsikker! Ta så mange du vil.*

Amalie så ut over engen. Blomstene så ut som et hav av gult som smilte mot himmelen.

Hun parkerte sykkelen og plukket en buketten blomster. Hun kunne gi dem til mamma! Mamma elsket blomster. Men det var nok blomster til at hun kunne plukke til noen andre også.

Det var spesielt én person hun kom til å tenke på: søster Aisha. Kanskje disse blomstene kunne gjøre dagen hennes litt bedre.

“Jeg håper hun liker solsikker”, sa Amalie stille for seg selv. Men hun var litt nervøs. Hva om søster Aisha syntes det var rart?

Amalie ønsket å hjelpe. Men hvordan?

Amalie sluttet å plukke blomster. Hun gned de myke kronbladene mellom fingrene. Kanskje hun ikke burde gi søster Aisha blomster.

Nei, tenkte Amalie. Hun visste at hun burde gi dem til søster Aisha. De vil kanskje ikke gjøre ting bedre. Men Amalie ønsket likevel å hjelpe, selv om det bare var med en liten ting. Hun kunne gi blomstene til søster Aisha i kirken i morgen.

Amalie brukte lang tid på å plukke de fineste blomstene. Hun la dem sammen og la dem forsiktig i sykkelkurven sin. Så hoppet hun på sykkelen og syklet hjem. Den kraftige gulfargen på blomstene så virkelig pen ut med den dype grønne skogen i bakgrunnen.

Da Amalie kom hjem, bandt hun hver buketten med et bånd. Hun ga den ene til mamma.

Mamma smilte bredt da hun så den. “Takk! Så pene de er.” Hun satt blomstene i en vase på bordet.

Dagen etter tok Amalie med seg den andre solsikkebuketten til kirken. Hun fant søster Aisha sittende alene på en benk.

“Hei”, sa Amalie. “Jeg plukket noen solsikker til deg.”

Amalie holdt frem blomstene. Da søster Aisha så dem, smilte hun. Amalie hadde ikke sett henne smile på lenge. Øynene hennes ble fylt med lys.

“Takk”, sa søster Aisha. Hun ga Amalie en klem. “Det er favorittblomstene mine.”

Amalie smilte også. Hun visste ikke at det var søster Aishas favorittblomster! Men Den hellige ånd hadde tilskyndet henne til å lage en buketten til søster Aisha, og Amalie var takknemlig for at hun hadde lyttet. ●

“Hvis du har en tanke om å gjøre noe godt, blir det tilskyndet av Den hellige ånd.”

Eldste David A. Bednar, Ansikt til ansikt (verdensomspennende sending for ungdom, 12. mai 2015), Evangeliebibliotek.